

CORRY.

Zeg 't niet, och zeg 't toch niet (*zij weert hem van zich. Hij trekt haar weer tot zich*). Neen, Frans, 't is onmogelijk. Tusschen ons ligt Karel... dood... door mijn schuld.

dat ben ik; dat is die Corry, die jij zou willen liefhebben, jij die zoo goed bent en ik...

VAN ABSBURG.

Hush, zwijg lieveling; ik smeeek 't je, spreek zoo niet verder. Je bent ziek en

Monster.... mooi monster!

VAN ABSBURG.

Corry, sta op.

CORRY (*omvat zijn knieën, hevig weenend*).

VAN ABSBURG.

Kind, Corrylief! Arm lief kind!

CORRY.

Ik zie hem, o God, ik zie hem vallen en dat zwarte monster dat hem vermoordt

overspannen door den schrik. Kom hier. (*Beurt haar op*). Ga kalm zitten en luister eens; zal je luisteren? Wij kunnen schuldig zijn op tweeërlei wijze, nietwaar; schuldig omdat wij kwaad deden wetende wat wij doen, maar ook schuldig omdat wij 't deden, niet beseffende wat de gevolgen zouden zijn. Wist jij nu wel, toen je je door Karel 't hof liet maken hoe kinder-